

Prensa 14/06/2010

El Periòdic d'Andorra

El vial de Sant Julià no és el ser o no ser del Principat d'Andorra; la salut financera de l'Estat és més important

JESÚS PARICIO

Des de la Plataforma Rocafort hem defensat sempre que és necessària una actuació a Sant Julià que permeti afavorir el flux viari.

Ningú no ens pot negar que hem lluitat amb perseverança contra l'opció que en aquest moment capitaneja el cònsol major de Sant Julià de Lòria. Ja no cal visualitzar-la, aquesta opció. Està a la vista de tots: degradació de la muntanya Rocafort, generació d'un impacte visual altament negatiu, desaparició definitiva d'un prat a l'altre costat del riu que hauria permès la creació d'un parc verd entre la muntanya i el riu...

Recordem que tant el cònsol com l'anterior cap de Govern volen un vial que seria descobert al llarg de tot el nucli central de la par ròquia de Sant Julià. Com és sabut, la nostra plataforma defensa un sol túnel entre els dos extrems del vial: entre la cruïlla que porta a Canòlich i el pont de Fontaneda. Quina oportunitat històrica seria, pensem nosaltres, poder reduir a la meitat, gràcies al túnel, tant la contaminació acústica com la contaminació atmosfèrica. ¡Quants pobles i ciutats del món voldrien tenir aquesta possibilitat!

Els nostres oponents no han refutat mai els nostres arguments. Nosaltres argumentem contra el seu: l'aïllament que patiria la nostra parròquia: la sola ordenació previsible del trànsit desmunta l'argument de l'aïllament. No hi ha aïllament si la circulació que arriba d'Espanya se la fa passar, com ara, per les avingudes Francesc Cairat i Rocafort (CG-1). Això serà així, amb tota certesa, governi qui governi al país o a la Casa Comuna. De tornada a Espanya, governi

qui governi, es podrà optar entre el túnel i, altra vegada, la CG-1.

La diferència la marcarà el fet que els treballadors fronterers, els proveïdors espanyols del comerç andorranà, els esquiadors habituals, una part dels turistes que d'entrada a Andorra ja han passat pel centre de la parròquia, la gent del país que va al mercat de la Seu, a la platja, a la casa del poble, al metge... triaran passar pel túnel que nosaltres defensem. ¿On és, l'aïllament, preguntem? I podrem gaudir d'una millora significativa en la circulació rodada.

PER CONTRA,

la degradació de l'entorn urbà, la conversió de la parròquia en un gris nucli viari, el soroll, els gasos dels vehicles, ¡tot això aïlla! ¿Tant costa, entendre que bona part del futur de Sant Julià passa per ser una població residencial? Des del tancament de les fàbriques de tabac que es busquen, infructuosament, solucions miraculoses.

El ministre d'Obres Públiques atura l'obra del vial: la Plataforma Rocafort reprèn l'alè. Estàvem contra les cordes, la cella sagnant; només ens quedaven els arguments i l'amor per la parròquia. ¡Que Déu beneeixi Bàrcia! Ja refets, tornem amb convenciment renovat gairebé a les posicions inicials.

En l'estat actual de les obres, amb serenitat, reflexió i fermesa, la plataforma proposa que, abans d'arribar a l'alçada de la Plaça Laurèdia, en direcció a Espanya, el vial torni a entrar a la muntanya i es resolgui amb un túnel fins a l'extrem sud del tram 2. Sabem que quant al tram 1 s'ha pactat un fals túnel. Demanem, tant per a la qualitat de vida de les lauredianes i lauredians, com per al turisme, com per a les futures generacions, que la infraestructura damunt del riu es converteixi en plaça pública i no en rotonda.

Demanem que les parcel·les que s'han generat davant de la Plaça Laurèdia siguin per a un passeig, equipaments o altres espais públics. I el vial, com hem dit anteriorment, per l'interior de la muntanya. El vial de Sant Julià hauria de ser el darrer cas en què una autoritat local fa agenollar l'Estat: el projecte del cònsol lauredià és una imposició a la carta. Altrament no es pot entendre que, en uns pocs centenars de metres, hi hagi dos enllaços i una macrorotonda urbana. El desviament lauredià respon a criteris d'Estat, sona a pla viari nacional.

El projecte del cònsol difícilment pot complir amb la funció bàsica de via ràpida o semiràpida. Lamentem informar a Josep Pintat que no és el paladí i àrbitre de la democràcia a Andorra: el Consell General pot canviar una decisió. Aquells acords de Consell que afavoreixen el cònsol no són, per aquest fet, dogmes irrefutables i inamovibles.

Felicitem el ministre per haver aturat l'obra. Que es construeixin els trams 1 i 2 quan les finances ho permetin. El vial de Sant Julià no és el ser o no ser del Principat d'Andorra. No és tant donar prioritat a uns projectes per davant d'uns altres. És preferir la salut de l'Estat a un principi de fallida. Com a col·lectiu, la Plataforma no orbita a l'entorn de cap partit polític concret. En la decisió del ministre hi veiem el país i les seves possibilitats econòmiques, i no pas electoralisme.

La idea de l'Estat que funciona i alguns altres motius més mouen el ministre a donar, al més aviat possible, un ús als trams 3 i 4. Prudentment, el ministre Bàrcia ja ha posat molt baix el nivell d'expectatives. Tot i això, té raó Roser Bastida: serà pitjor el remei que la malaltia... No doni, senyor ministre, una sortida viària als trams 3 i 4 un cop acabats. Doni prioritat a la plaça pública i al passeig a l'altre costat del riu; ni que sigui, de moment, en un nivell embrionari.

Membre de la Plataforma Rocafort.

{backbutton}